

ANDERS DE LA MOTTE
& MÅNS NILSSON

◀ Δολοφονίες στο Εστερλέν ▶

ΤΟ ΑΓΚΙΣΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΥΗΔΙΚΑ
ΞΕΝΟΦΩΝ ΠΑΓΚΑΛΙΑΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Anders de la Motte & Måns Nilsson: *Το άγκιστρο του θανάτου*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Anders de la Motte & Måns Nilsson: *Döden går på visning*

ISBN 978-960-04-5428-4

Μετάφραση από τα σουηδικά: Ξενοφών Παγκαλιάς
Επιμέλεια-διόρθωση: Αναστασία Παπασταθοπούλου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Anders de la Motte & Måns Nilsson, 2021*
Published by agreement with Salomonsson Agency
© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2024*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Έξι εβδομάδες αργότερα

Ήταν αργά το βράδυ, Ιούνιος, και το σουηδικό καλοκαίρι είχε έρθει για τα καλά.

Ο επιθεωρητής της αστυνομίας Πέτερ Βίνστον οδηγούσε τρεις ώρες. Σχεδόν εφτά, αν υπολόγιζε κανείς όλο το ταξίδι από τη Στοκχόλμη.

Ήταν ψηλός άντρας, λίγο πάνω από ένα ενενήντα, αλλά δεν είχε το ελαφρύ κύρτωμα στην πλάτη που έχουν συχνά οι ψηλοί άνθρωποι. Τα κοκκινόξανθα μαλλιά του ήταν κοντοκομμένα, τα μάγουλά του καλοξυρισμένα και, παρότι δεν είχε κλείσει ακόμα τα πενήντα, οι κρόταφοί του είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Πολλές από τις γυναίκες συναδέλφους του ισχυρίζονταν πως τα κοστούμια με γιλέκο που φορούσε συνήθως τον έκαναν να φαίνεται κομψός – μια φιλοφρόνηση για την οποία εκείνος είχε ανάμεικτα συναισθήματα.

Το αυτοκίνητο που οδηγούσε ήταν ένα μαύρο Saab. Ένα από τα τελευταία μοντέλα που είχαν βγει από το εργοστάσιο της Saab στην Τροχέταν πριν κλείσει. Τα αυτοκίνητα του Βίνστον ήταν πάντα Saab, και το συγκεκριμένο θα ήταν κατά πάσα πιθανότητα το τελευταίο, κάτι που καμιά φορά του προξενούσε μελαγχολία. Γι' αυτό το φρόντιζε με μεγάλη σχολαστικότητα. Του έκανε τακτικά σέρβις, επιδιόρθωνε αμέσως και την παραμικρή βλάβη, το έπλενε και το γυάλιζε σε τέτοιο βαθμό, που μετά μπορούσε να δει το πρόσωπό του να καθρεφτίζεται πάνω του.

Ο Βίνστον κούνησε λίγο το σώμα του στο κάθισμα. Η τελευταία φορά που είχε σταματήσει ήταν στην Γκρένα και ήθελε να τεντώσει το σώμα του και να πει μια κούπα πραγματικό καφέ. Κόντευε πια να φτάσει στον προορισμό του. Ή, πιο σωστά, *έπρεπε* να φτάσει σύντομα.

Το κινητό του – που το GPS του τον είχε καθοδηγήσει εξακόσια χιλιόμετρα, από ευθύγραμμους αυτοκινητόδρομους σε επαρχιακούς δρόμους με συνεχείς στροφές – ήταν ξαφνικά αβέβαιο.

«Κάντε αναστροφή», είπε η φωνή. Έπειτα άλλαξε: «Συνεχίστε ευθεία», και αμέσως μετά πρότεινε πάλι αναστροφή.

Ο Βίνστον ήταν τόσο συγκεντρωμένος στις αντιφατικές οδηγίες του GPS, που ξαφνιάστηκε από τις δονήσεις όταν οι ρόδες του αυτοκινήτου αναπήδησαν στο πλέγμα που υπήρχε στο έδαφος.

Έβρισε από μέσα του. Προσπάθησε να καταλάβει αν είχε γίνει καμιά ζημιά στις αναρτήσεις, αλλά δεν διαπίστωσε κάτι τέτοιο. Το πλέγμα στο έδαφος είχε προκαλέσει ανωμαλία στο GPS. «Άγνωστος δρόμος», είπε με έντονο τόνο η φωνή. «Άγνωστος δρόμος, άγνωστος δρόμος».

«Ναι, το άκουσα», μουρμούρισε εκνευρισμένος ο Βίνστον και έκλεισε τον ήχο.

Οδήγησε καμιά εκατοστή μέτρα ακόμη, αλλά καθώς ο ψηφιακός οδηγός του δεν επανερχόταν στις σωστές οδηγίες, σταμάτησε στην άκρη του δρόμου. Γύρω του πράσινοι αγροί εκτείνονταν προς όλες τις κατευθύνσεις, και ανάμεσά τους αλέες από ιτιές και μικρές συστάδες δέντρων. Έψαξε στο ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και έβγαλε τον παλιό, πιστό χάρτη του, αλλά ούτε αυτός είχε κάποια ένδειξη ότι υπήρχε εκείνος ο χωματόδρομος.

Απέμενε μόνο μία λύση.

Παρότι είχαν χωρίσει εφτά χρόνια πριν, είχε ακόμα τον αριθμό της Κριστίνα στο κινητό του. Θα έπρεπε να τον είχε αντικαταστήσει με κάποιας άλλης, αλλά δεν είχε καμιά.

Εκείνος και η Κριστίνα είχαν γνωριστεί δεκαοχτώ χρόνια πριν, λίγο αφότου είχε αρχίσει να δουλεύει στη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών της Στοκχόλμης. Απ' όλα τα μέρη που υπήρχαν, είχαν συναντηθεί στο πλυσταριό του κτιρίου όπου έμεναν.

«Δεν πίστευα ότι κάποιος κάτω από τα εβδομήντα βάζει τα σεντόνια του στο σιδερωτήριο του πλυντηρίου», είχε ακούσει μια εκνευρισμένη φωνή πίσω του και, όταν είχε γυρίσει, εκείνη στεκόταν μπροστά του. Ψηλή, μελαχρινή, με αλογοουρά. Ένα ζευγάρι γυαλιά, που αργότερα ομολόγησε ότι δεν τα χρειαζόταν, αλλά τα χρησιμοποιούσε για να την παίρνουν στα σοβαρά οι ασθενείς της, κρέμονταν στην άκρη της μύτης της.

«Το όνομά μου είναι Κριστίνα. Ούτε Τίνα, ούτε Στίνα, εντάξει;»

Έμενε στον όροφο πάνω από τον δικό του και την ίδια εβδομάδα της πρότεινε να βγουν.

«Μάλλον πρέπει να αρνηθώ», του είπε. «Είμαι σίγουρη ότι είσαι συνηθισμένος να σου λένε ναι οι γυναίκες».

Έκανε μια μικρή παύση, σαν να περίμενε ότι εκείνος θα έφερνε αντίρρηση, αλλά δεν έφερε. Η ανάλυσή της ήταν απολύτως σωστή, υπήρχε κάτι στην εμφάνισή του που άρεσε στις γυναίκες.

«Αυτή τη φορά όμως», συνέχισε γέροντας ελαφρά το κεφάλι της, «λέω να κάνω μια εξαίρεση. Σινεμά και δείπνο, όχι σε ακριβό μέρος».

Είδαν μια γαλλική ταινία και, πριν τελειώσουν οι τίτλοι του τέλους, εκείνη έπιασε το χέρι του. Ύστερα από μισό χρόνο αποφάσισαν να ζήσουν μαζί, ύστερα από μισό ακόμη εκείνη

έμεινε έγκυος, και παντρεύτηκαν στο δημαρχείο μόνο έναν μήνα πριν γεννηθεί η Αμάντα.

Η Κριστίνα ήταν ψυχολόγος και όσο η Αμάντα ήταν μικρή δούλευε με μειωμένο ωράριο σε ένα ιατρείο στη Μαριατόργετ ενώ συγχρόνως έγραφε ένα βιβλίο και τη διδακτορική διατριβή της. Ο Βίνστον έκανε καριέρα στην αστυνομία. Από το τοπικό Εγκληματολογικό Τμήμα Στοκχόλμης προβιβάστηκε στην κεντρική Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών. Ταξίδεψε σε όλη τη χώρα, συμμετείχε στην επίλυση μιας σειράς αξιοσημείωτων υποθέσεων και απέκτησε μεγάλη φήμη. Κάπου στην πορεία, λίγο ασαφές πότε και γιατί, ο γάμος τους κατέρρευσε.

«Μερικά πράγματα παίρνουν τέλος χωρίς να φταίει κάποιος», είχε συνοψίσει η Κριστίνα.

Όταν της πρότειναν μια ερευνητική θέση στη Λουντ, ο Βίνστον δεν έφερε αντίρρηση, τουλάχιστον όχι για μεγάλο διάστημα, και δεν ρώτησε την Αμάντα αν ήθελε να μείνει μαζί του στη Στοκχόλμη. Παρότι αγαπούσε πολύ την κόρη του, η Κριστίνα ήταν καλύτερος γονιός απ' ό,τι θα μπορούσε να γίνει εκείνος. Το καλύτερο για την Αμάντα θα ήταν να μείνει με τη μητέρα της.

Τις βοήθησε στη μετακόμιση. Συναρμολόγησε με κόπο τα καινούργια έπιπλα τους και τις επισκεπτόταν στη Λουντ όσο πιο συχνά μπορούσε.

Όταν η Αμάντα μεγάλωσε και ήταν ικανή να φροντίσει τον εαυτό της, ταξίδευε εκείνη στη Στοκχόλμη για να τον επισκεφθεί. Τα τελευταία χρόνια οι επισκέψεις είχαν αραιώσει και η επαφή μεταξύ τους γινόταν μέσω μηνυμάτων και βίντεο, κι αυτό δυσαρεστούσε τον Βίνστον. Αν και, έπεισε τον εαυτό του, αυτή τη φορά έκανε κάτι γι' αυτό.

Η Κριστίνα απάντησε με το πρώτο χτύπημα του τηλεφώνου, όπως συνήθιζε πάντα.

«Έφτασες;»

«Γεια, Πέτερ εδώ», είπε ο Βίνστον χωρίς να υπάρχει κανένας λόγος, επειδή νόμιζε ότι αυτό αρμόζει σε μια τηλεφωνική συνδιάλεξη.

«Έφτασες;» επανέλαβε η Κριστίνα χωρίς να λάβει υπόψη της τον χαιρετισμό του.

«Όχι ακριβώς. Το GPS άρχισε να κάνει κόλπα κάπου μετά τον Άγιο Ούλοφ. Βρίσκομαι μέσα σε κάτι χωράφια».

«Βλέπεις τα γαλατάδικα;»

«Τα ποια;»

«Τα γαλατάδικα. Μια ξύλινη κατασκευή με μερικά ανοξείδωτα δοχεία».

«Ξέρω τι είναι τα γαλατάδικα», είπε εκείνος εκνευρισμένα. «Έχω προσπεράσει τουλάχιστον δέκα τέτοια το τελευταίο τέταρτο. Ακόμα χρησιμοποιούνται;»

«Όχι βέβαια. Αλλά αρέσουν πολύ στους τουρίστες. Πλάκα δεν έχει που λένε ακόμα γαλατάδικα στο Σκόνε; Και Ποτόγκ* και αλογόσταβλοι».

Ως συνήθως, ο Βίνστον δυσκολευόταν να καταλάβει αν η Κριστίνα του έκανε πλάκα.

«Μόλις έχω περάσει έναν χωματόδρομο με πλέγμα στο έδαφος», είπε.

«Α, ωραία, καλά πας. Παρεμπιπτόντως, είμαι θυμωμένη μαζί σου». Η αστραπιαία αλλαγή θέματος ήταν ειδικότητα της Κριστίνα. «Μίλησα με τον Μπέργκβιστ το πρωί».

«Ναι; Γιατί;» είπε ανήσυχος ο Βίνστον.

Ο Μπέργκβιστ ήταν ο διευθυντής του στη Διεύθυνση Ερευνών. Ένας χολερικός τύπος, κοκκινομούρης, με διπλοσάγωνα

* Ράτåg: τοπικά τρένα της γεωγραφικής περιφέρειας του Σκόνε στη νότια Σουηδία. (Σ.τ.Μ.)

και σακούλες κάτω από τα μάτια, που τον έκαναν να μοιάζει με μπουλντόγκ.

«Επειδή αρχικά αρνήθηκες να έρθεις στη γιορτή της Αμάντα για τα γενέθλιά της», είπε η Κριστίνα. «Ακριβώς όπως έκανες τα τρία τελευταία χρόνια. Και μετά, την τελευταία στιγμή, αποφάσισες να έρθεις ξαφνικά και αυθόρμητα εδώ πέρα, και μάλιστα με άδεια πολλών εβδομάδων. Εσύ δεν ξέρεις ούτε πώς γράφεται η λέξη αυθορμητισμός, Πέτερ. Γι' αυτό τηλεφώνησα στον Μπέργκβιστ, για να δω μήπως είσαι άρρωστος. Και προφανώς είσαι».

Ο Βίνστον αναστέναξε.

«Πότε έλεγες να μας πεις για τις λιποθυμίες σου;» συνέχισε η Κριστίνα.

«Είμαι καλά, δεν ήθελα να σας ανησυχήσω...» είπε ο Βίνστον, κάτι που εν μέρει ήταν αλήθεια, αλλά οι λιποθυμίες τον ανησυχούσαν πολύ περισσότερο απ' ό,τι ήθελε να παραδεχτεί.

Μια ελαφριά κίνηση στον καθρέφτη τον έκανε να σηκώσει το κεφάλι του. Κάποιος θάμνος κουνιόταν από τον αέρα.

«Είναι μόνο το στρες», προσπάθησε να ελαφρύνει την κατάσταση. «Δουλεύω πάρα πολύ, δεν τρέφομαι καλά και κοιμάμαι λίγο, ακριβώς όπως λες. Ο γιατρός είπε ότι μερικές εβδομάδες άδεια θα είναι ό,τι πρέπει. Καθαρός αέρας και ξεκούραση είναι το μόνο φάρμακο που χρειάζομαι».

Ζορίστηκε πολύ για να κάνει τις λέξεις να ακουστούν πειστικές, όχι μόνο για χάρη της Κριστίνα, αλλά και για τον εαυτό του. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήξερε τι ακριβώς είχε. Ο γιατρός του είχε κάνει ένα σωρό εξετάσεις, αλλά δεν είχαν βγει ακόμα οι απαντήσεις.

Ακόμη μία κίνηση, αυτή τη φορά στον πλαϊνό καθρέφτη. Ο Βίνστον έστρεψε το κεφάλι του. Ήταν κάποιος έξω από το αυτοκίνητο;

Η Κριστίνα συνέχισε να τον κατσαδιάζει. Είπε κάτι ότι πλησίαζε τα πενήντα και έπρεπε να φροντίζει τον εαυτό του. Έπειτα, χωρίς καμία προειδοποίηση, άκουσε στην τηλεφωνική γραμμή την Αμάντα:

«Γεια σου, μπαμπά, έχεις πολύ δρόμο μέχρι το σπίτι;»

«Γεια σου, αγάπη μου, δεν νομίζω...» είπε εκείνος αποφεύγοντας να απαντήσει.

Έλπιζε να μην είχε ακούσει η κόρη του τη συνομιλία με την Κριστίνα. Δεν ήθελε να νομίζει ότι πήγαινε εκεί για κάποιον άλλο λόγο από το να γιορτάσει τα γενέθλιά της, οπότε άλλαξε θέμα:

«Συγχαρητήρια για τα γενέθλιά σου! Είσαι έτοιμη για τη μεγάλη γιορτή των δεκαέξι σου χρόνων;»

«Ναι, θα γίνει της τρελής. Ο Πόπε και η μαμά έχουν κανονίσει μια τεράστια σκηνή, ορχήστρα, πυροτεχνήματα, και ένα σωρό πράγματα. Θα σου αρέσει πάρα πολύ».

Αυτό το τελευταίο ήταν ειρωνικό, ο Βίνστον ήταν απολύτως βέβαιος. Απεχθανόταν αυτού του είδους τις γιορτές, δεν έβρισκε κανέναν λόγο να ανταλλάσσει ανούσιες φράσεις με κόσμο που κατά πάσα πιθανότητα δεν θα ξανασουντούσε ποτέ.

Ο Πόπε ήταν ο νέος σύζυγος της Κριστίνα και, ως εκ τούτου, πατριός της Αμάντα. Επί της ουσίας, δεν λεγόταν Πόπε, αλλά κάτι πολύ πιο αριστοκρατικό, που ο Βίνστον επιμελώς δεν είχε συγκρατήσει στη μνήμη του. Ο Πόπε ασχολιόταν με διάφορες επενδύσεις και, μεταξύ άλλων, ήταν ο ιδιοκτήτης του παλατιού όπου ζούσαν πια η Κριστίνα και η Αμάντα. Κυνηγό φασιανών, παίκτη του γκολφ και τύπο με κόκκινα-παντελόνια συνήθιζε να τον περιγράφει ο Βίνστον στις ελάχιστες περιπτώσεις που ήταν υποχρεωμένος να το κάνει. Αφού όμως άρεσε και στην Κριστίνα και στην Αμάντα, ο Πόπε πρέπει να είχε και άλλες ιδιότητες, που δεν είχε τις αντιληφθεί ο Βίνστον.

«Ακούω ένα true crime-podd για μία από τις υποθέσεις σου», συνέχισε η Αμάντα. «Τον στραγγαλιστή της Ουψάλα. Συναρπαστικό! Τον αποκάλυψες χάρη σε ένα χαλασμένο κορδόνι παπουτσιών, σωστά;»

Το τελευταίο διάστημα η Αμάντα είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται για τη δουλειά του Βίνστον, κι αυτό τον χαροποιούσε πολύ.

«Ναι, πράγματι, έτσι ήταν. Αν και συμμετείχαν κι άλλοι εκτός από μένα, και δεν ήταν μόνο το κορδόνι...»

Κάτι έκανε όλο το αυτοκίνητο να τρανταχτεί και από το πλαϊνό παράθυρο είδε μεγάλα μάτια να τον κοιτάζουν κατάματα. Ήταν έτοιμος να ξεφωνίσει.

Μια αγελάδα. Ή, πιο σωστά, πολλές αγελάδες.

Όλο το αυτοκίνητο ήταν περικυκλωμένο από αγελάδες.

«Συγγνώμη, Αμάντα, πρέπει να κλείσω. Θα βρεθούμε απόψε», έκλεισε τη συνδιάλεξη με όσο πιο σταθερή φωνή μπορούσε.

Η αγελάδα έξω από το πλαϊνό παράθυρο συνέχισε να τον κοιτάζει με γυάλινη ματιά, μασώντας αργά. Τα ζώα ήταν καφέ και άσπρα και, ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα, ο Βίνστον διαπίστωσε ότι είχε κάνει λάθος. Δεν ήταν αγελάδες, αλλά ταύροι. Δέκα, ίσως δεκαπέντε, είχαν εμφανιστεί από το πουθενά και μπλόκαραν το αυτοκίνητό του προς όλες τις κατευθύνσεις.

Έβαλε μπρος τη μηχανή και κόρναρε προσεκτικά. Τα ζώα ούτε καν αντέδρασαν. Κόρναρε πάλι, αυτή τη φορά κόλλησε το χέρι του στην κόρνα. Κανένα αποτέλεσμα. Οι ταύροι στέκοταν γύρω από το Saab και κοιτάζαν.

Προς στιγμήν ο Βίνστον σκέφτηκε να βγει έξω και να προσπαθήσει να τους διώξει. Όμως, πρώτον, ήταν αμφίβολο αν μπορούσε να ανοίξει την πόρτα και, δεύτερον – κάτι που μείωσε πολύ την αυτοπεποίθησή του –, δεν τολμούσε. Γενικά ο Βίνστον δυσκολευόταν με τα ζώα, τα θεωρούσε απρόβλεπτα και φορτικά, και το να είναι περικυκλωμένος από ένα ολόκλη-

ρο κοπάδι ταύρους δεν βοηθούσε και πολύ να αλλάξει αυτή η πεποίθηση.

Δεν μπορούσε ούτε να οδηγήσει ούτε να βγει έξω. Η μόνη εναλλακτική ήταν να μείνει μέσα στο αυτοκίνητο και να ελπίζει ότι το κοπάδι σύντομα θα βαριόταν να τον κοιτάζει.

Το Saab κουνήθηκε πάλι. Ένας από τους ταύρους ξυνόταν στην πίσω πόρτα. Ο Βίνστον νόμιζε πως μπορούσε να ακούσει το χρώμα που προσπαθούσε να βγάλει το ζώο από το τρίχωμά του καθώς ξυνόταν. Κατέβασε λίγο το παράθυρο και επιχείρησε να απομακρύνει τον ταύρο, αλλά τότε πλησίασε ένας άλλος και πήγε να βάλει τη γλώσσα του μέσα στο αυτοκίνητο, πράγμα που έκανε τον Βίνστον να το κλείσει τρομοκρατημένος. Το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να αποδεχτεί το γεγονός – ήταν κολλημένος εκεί μέχρι να βαρεθούν οι ταύροι ή να τον σώσει κάποιος. Ποιος όμως θα μπορούσε να είναι αυτός;

Η Τούβε Έσπινγκ βρισκόταν στον δρόμο της επιστροφής προς το αστυνομικό τμήμα του Σιμρισχάμν.

Το μοναδικό υπηρεσιακό αυτοκίνητο ήταν στο συνεργείο, οπότε είχε πάρει το δικό της παλιό Volvo στέισον. Ήταν βρώμικο μέσα κι έξω, και στο εσωτερικό του πλανιόταν ένα μείγμα μυρωδιάς αλόγου και σκύλου, που εκείνη δεν την αντιλαμβάνονταν πια εδώ και πολύ καιρό.

Όλο το πρωί και ένα μέρος του απογεύματος είχε ασχοληθεί με διάφορες υποθέσεις. Πρώτα ενός αγρότη που του είχαν κλέψει πετρέλαιο, μετά ενός συνταξιούχου που του είχε ξεπατώσει για τρίτη φορά το γραμματοκιβώτιο η συμμορία με τα αυτοκίνητα έπα*. Τελείωσε με την ανάκριση ενός καλοκαι-

* Eratraktor: μεταποιημένα ιδιωτικά αυτοκίνητα με καρότσα (δεν έχουν πίσω κάθισμα), που η μέγιστη ταχύτητά τους είναι 40 χλμ. την ώρα. Επι-

ρινού επισκέπτη που είχε κόψει δύο έλατα που ανήκαν στον δήμο για να έχει καλύτερη θέα. Ούτε κατά διάνοια κάποιον σοβαρό αδίκημα, και πάντως όχι αυτό που ονειρευόταν όταν έκανε αίτηση εισαγωγής στην ανώτερη σχολή της αστυνομίας. Ύστερα όμως από πέντε χρόνια υπηρεσίας στο περιπολικό είχε γίνει τελικά ερευνητρια. Βοηθός επιθεωρητή, έγγραφε στην πρόσφατα τυπωμένη υπηρεσιακή κάρτα της. Κατείχε αυτή τη θέση λιγότερο από έξι μήνες και ακόμα δεν μπορούσε να αποβάλει το αίσθημα ότι η προαγωγή της οφειλόταν περισσότερο στο γεγονός ότι δεν υπήρχε άλλος υποψήφιος. Γι' αυτό είχε αποφασίσει να κλείσει μια στοίβα ανοιχτές υποθέσεις που δεν είχε φροντίσει ο κουρασμένος συνάδελφός της πριν συνταξιοδοτηθεί. Δεν ήθελε να είναι μια αστυνομικός που περιφερόταν στο Μπίρκενστοκ με μια εφημερίδα στο ένα χέρι και μια κούπα καφέ στο άλλο ενώ οι υποθέσεις στοιβάζονταν η μια πάνω στην άλλη. Οι σαββατιάτικες επισκέψεις είχαν αποδειχτεί καλή ιδέα. Ο κόσμος ήταν συνήθως στο σπίτι του το Σάββατο και μπορούσε να κάνει πολλές ανακρίσεις στη σειρά. Σήμερα θα μπορούσε να τελειώσει τρεις υποθέσεις ακόμη, συνολικά οχτώ αυτή την εβδομάδα, κάτι που σίγουρα ήταν ρεκόρ για την αστυνομία του Σμιρσιχάμν.

Η Έσπινγκ χτύπησε με ικανοποίηση το τιμόνι και αύξησε λίγο την ταχύτητα του αυτοκινήτου, με αποτέλεσμα ένα σωρό πετραδάκια να χτυπήσουν τα προστατευτικά των πίσω τροχών. Ο χωματόδρομος στον οποίο βρισκόταν δεν υπήρχε σε κανέναν χάρτη. Ένας τυπικός περιφερειακός δρόμος που διέσχισε τους αγρούς και μόνο οι κάτοικοι της περιοχής τον γνώριζαν.

τρέπεται η οδήγησή τους σε άτομα δεκαπέντε ετών και άνω με δίπλωμα για μικρού κυβισμού δίτροχα. (Σ.τ.Μ.)

Σε μικρή απόσταση μπροστά της είδε ένα κοπάδι ταύρους στη μέση του δρόμου και μείωσε ταχύτητα. Όταν έφτασε κοντά, διαπίστωσε ότι είχαν περικυκλώσει ένα αυτοκίνητο, που ο οδηγός του ήταν τόσο βλάκας ώστε να σταματήσει σε βοσκοτόπι. Ο οδηγός αυτός καθόταν στο τιμόνι και ήταν προφανές ότι δεν τολμούσε να βγει έξω. Η Έσπινγκ γέλασε. Ένας χαμένος τουρίστας με φόβο για τα ζώα, που χρειαζόταν μια χείρα βοηθείας. Τυχερός που το μακρύ χέρι του νόμου είχε έρθει προς διάσωση.

Ο Βίνστον είδε ένα αυτοκίνητο να εμφανίζεται στον δρόμο. Ένα κόκκινο παλιό σαράβαλο, με μαύρο χρώμα στην πόρτα του οδηγού. Ο οδηγός σταμάτησε λίγο πιο πέρα και κατέβηκε. Χωρίς τον παραμικρό δισταγμό άρχισε να βαδίζει προς το αυτοκίνητο του Βίνστον. Ήταν μια γυναίκα μεσαίου αναστήματος, γύρω στα τριάντα. Φορούσε μπουφάν και γαλότσες και είχε τα ξανθά μαλλιά της πιασμένα αλογοουρά.

Όταν πλησίασε τους ταύρους, άνοιξε τα χέρια της.

«Φύγετε από δω», είπε με αποφασιστική φωνή.

Τα ζώα στέκονταν τελείως ακίνητα. Το μόνο που κουνιόταν ήταν οι ουρές τους, που μαστίγωναν τον αέρα. Ο Βίνστον συνειδητοποίησε ότι κρατούσε την ανάσα του.

Η γυναίκα συνέχισε να βαδίζει προς τα εμπρός χωρίς ίχνος φόβου. Όταν έμεναν ένα δυο μέτρα μέχρι τον πλησιέστερο ταύρο, αυτός άρχισε να κινείται, στην αρχή με μικρά βήματα και μετά τρέχοντας. Η κίνησή του προκάλεσε μια αλυσιδωτή αντίδραση και σε δευτερόλεπτα όλο το κοπάδι είχε μετακινηθεί καμιά εικοσαριά μέτρα πιο πέρα στο γρασίδι.

Ο Βίνστον κατέβασε το παράθυρο. Η γυναίκα είχε φακίδες στη μυτερή μύτη της. Τα γαλανά μάτια της ήταν έξυπνα και σε εγρήγορση.

«Ευχαριστώ για τη βοήθεια!» της είπε όσο πιο αδιάφορα μπορούσε.

«Κανένα πρόβλημα. Είναι νεαρά ζώα. Περίεργα, αλλά όχι επικίνδυνα, αν είναι κανείς αποφασιστικός».

Μιλούσε με την τοπική προφορά με το τραβηγμένο, βαθύ ρω, σε μια διάλεκτο που ο Βίνστον δυσκολευόταν να την καταλάβει.

Η Έσπινγκ παρατηρούσε τον άντρα μέσα στο αυτοκίνητο. Ήταν λίγο κάτω από τα πενήντα και, αν παρέβλεπε κανείς την προβληματισμένη έκφραση του προσώπου του, έμοιαζε αρκετά ευχάριστος.

Κοκκινόξανθος, ψηλός, πουκάμισο, γραβάτα και γιλέκο. Το σακάκι του κρεμόταν σε μια κρεμάστρα στο παράθυρο του πίσω καθίσματος. Το αυτοκίνητο άστραφτε από καθαριότητα. Η Έσπινγκ έσκυψε λίγο προς τα εμπρός και κοίταξε με περιέργεια στο εσωτερικό. Ανοιχτόχρωμα δερμάτινα καθίσματα χωρίς ελάχιστο ίχνος λεκέ ή γρατσουνιάς, ούτε καν ένα παλιό εισιτήριο πάρκινγκ ή ένα χάρτινο κυπελάκι καφέ ανάμεσά τους. Τίποτα που να υποδηλώνει κάτι για το επάγγελμα του καλοντυμένου άντρα ή τι δουλειά είχε εκεί, στη μέση του πουθενά.

«Μοιάζει να χάθηκες», του είπε. «Από τη Στοκχόλμη;»

Ο άντρας κατένευσε.

Η Έσπινγκ προσπάθησε να κρύψει ένα χαμόγελο και ήταν έτοιμη να ρωτήσει κάτι άλλο, αλλά εκείνος την πρόλαβε:

«Μήπως ξέρεις πού είναι η οικία Μπεκαστούγκαν;»

«Η Μπεκαστούγκαν; Βέβαια». Έδειξε με το χέρι της στον δρόμο: «Συνέχισε μερικές εκατοντάδες μέτρα και στρίψε αριστερά ακριβώς μετά το γαλατάδικο. Ξέρεις τι είναι γαλατάδικο;»

«Ναι, ξέρω τι είναι γαλατάδικο», μουρμούρισε ο άντρας απρόσμενα εκνευρισμένος.

Έβαλε μπρος τη μηχανή και ένευσε ελαφρά με το κεφάλι πριν συνεχίσει.

Η Έσπινγκ στεκόταν στον δρόμο και κοίταζε το αυτοκίνητο που απομακρυνόταν.

Κάτι σ' εκείνο τον βλοσυρό άντρα και στο κλινικά καθαρό αυτοκίνητό του την έκανε να καταχωρίσει τον ίδιο και τον αριθμό του αυτοκινήτου στη μνήμη της.

Η Μπεκαστούγκαν βρισκόταν ακριβώς εκεί που είχε πει η περίεργη γυναίκα με το βρώμικο Volvo. Ένα μικρό λευκό σπιτι με αχυρένια στέγη και παράθυρα με πηγάκια, γρασίδι στον περίβολο και γύρω γύρω πέτρινη μάντρα. Στη μέση της μάντρας υπήρχε μια αψίδα καλυμμένη με αναρριχητικά φυτά και από εκεί ξεκινούσε ένα χαλικόστρωτο δρομάκι που, περνώντας ανάμεσα από τριανταφυλλίες, οδηγούσε στην μπλε πόρτα του σπιτιού. Όλα ήταν τόσο όμορφα, που έμοιαζαν βγαλμένα από τουριστικό φυλλάδιο.

Ο Βίνστον φόρεσε το σακάκι του και έβγαλε τη βαλίτσα από το πορτμπαγκάζ. Ως συνήθως, είχε βάλει πολλά ρούχα και η βαλίτσα ήταν βαριά, οι ρόδες της έσκαβαν τα χαλίκια και μόλις ύστερα από λίγα μέτρα κατάλαβε ότι θα ήταν πιο εύκολο να τη σηκώσει. Η μικρή καγκελόπορτα έτριξε ελαφρά, γύρω βούιζαν μέλισσες και μπάμπουρες απασχολημένοι με τα πανέμορφα λουλούδια στα παρτέρια και στις γλάστρες. Ο ήλιος του Ιούνη ήταν ζεστός και όταν έφτασε στην εξώπορτα το πουκάμισο είχε αρχίσει ήδη να κολλάει στην πλάτη του.

«Μπεκαστούγκαν», έγραφε μια όμορφα σκαλισμένη πινακίδα.

«Παραείναι ειδυλλιακά», μουρμούρισε σιγανά ο Βίνστον.

Βρήκε την πέτρα κάτω από την οποία βρισκόταν το κλειδί, όπως του είχε πει η Κριστίνα, ξεκλείδωσε και μπήκε στο σπίτι. Το ύψος της πόρτας ήταν τόσο χαμηλό, που αναγκάστηκε να σκύψει για να μη χτυπήσει το κεφάλι του.

Το χολ οδηγούσε σε μια ενιαία κουζίνα και καθιστικό, με λευκοβαμμένους τοίχους και ορατά δοκάρια οροφής. Η διακόσμηση ήταν σχετικά μοντέρνα και μια ελαφριά μυρωδιά χρώματος ήταν ένδειξη ότι το σπίτι είχε ανακαινιστεί πρόσφατα. Οι γυάλινες πόρτες στο πίσω μέρος οδηγούσαν σε ένα μπαλκόνι και σε ένα κομμάτι με γκαζόν, που κατέληγε σε ένα μικρό άλσος με ρυάκι. Υπήρχε ακόμη και μια ριγέ αιώρα δεμένη ανάμεσα σε δύο γέρικες μηλιές. Δύσκολα θα έβρισκε κανείς πιο όμορφο μέρος, ιδίως ένας άνθρωπος της πόλης, παραδέχτηκε ο Βίνστον.

Κρέμασε το σακάκι του στο χολ και έσυρε τη βαλίτσα προς μια πόρτα που υπέθεσε ότι οδηγούσε στο υπνοδωμάτιο. Ήταν ένας χώρος φωτεινός, που την επίπλωσή του αποτελούσε ένα κρεβάτι και ένα μικρό γραφείο.

Κάτι υπήρχε στην κάτω πλευρά του κρεβατιού.

Για ένα δυο δευτερόλεπτα ο Βίνστον νόμιζε πως ήταν κάποια προβιά, αλλά το πράγμα κινήθηκε και τότε κατάλαβε ότι ήταν ένας μεγάλος γάτος με πυκνό τρίχωμα. Πάγωσε στη μέση του βήματός του. Ο γάτος τον κοίταζε έκπληκτος και ταυτόχρονα εκνευρισμένος, σαν να είχε εισβάλει εκείνος στην επικράτεια του ζώου και όχι το αντίστροφο.

Η σκέψη από τις τρίχες του γάτου τον έκανε να ριγίσει. Δεν είχε τίποτα ενάντια στις τρίχες των ζώων, αρκεί να βρίσκονταν στο σώμα των ζώων, ή των ανθρώπων, αλλά διαφορετικά αποτελούσαν – κατά την άποψή του – δυσάρεστα βιολογικά απόβλητα με τα οποία θα έπρεπε να έχει κανείς όσο το δυνατόν λιγότερη επαφή.

«Σς», δοκίμασε για να κάνει τον γάτο να κινηθεί, αλλά, όπως και οι ταύροι, αυτός δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται καθόλου από το κύρος του. Συνέχισε μόνο να τον κοιτάζει.

Ο Βίνστον επέστρεψε στην κουζίνα για βρει κάτι κατάλληλο να διώξει τον γάτο. Πάνω στο τραπέζι είδε μια εφημερίδα. *CimbrishamnsBladet*, διάβασε ενώ την έκανε ρολό. Ο τίτλος ήταν γραμμένος με την παλιά γραφή, με το δεύτερο bi κεφαλαίο.

Επέστρεψε με γρήγορο βήμα στο υπνοδωμάτιο. Ένας υπόκωφος ήχος ακούστηκε όταν χτύπησε το κεφάλι του στην κάσα της πόρτας.

«Γαμώτο!» φώναξε και η εφημερίδα έπεσε από το χέρι του.

Ή το χτύπημα στην κάσα ή η βρισιά έκανε τον γάτο να φύγει αμέσως από το κρεβάτι. Πέρασε τρέχοντας δίπλα του και βγήκε έξω από το σπίτι από ένα πορτάκι στο κάτω μέρος της εξώπορτας.

Ο Βίνστον έτριψε το μέτωπό του ώσπου να του περάσει ο πόνος, άνοιξε τη βαλίτσα του, έβγαλε μια βούρτσα ρούχων και βούρτσοισε σχολαστικά το σημείο όπου ήταν ξαπλωμένος ο γάτος. Δεν σταμάτησε πριν βεβαιωθεί ότι δεν είχε απομείνει ούτε μία τρίχα στην κουβέρτα. Μετά βούρτσοισε και το κοστούμι του, για να είναι σίγουρος.

Στο ντουλάπι με τα απορρυπαντικά βρήκε μια θήκη με λάμπες και μερικά εργαλεία. Εκεί υπήρχε και μια πλατιά κολλητική ταινία. Την πήρε μαζί του, πήγε στην εξώπορτα και κόλλησε αποφασιστικά το πορτάκι του γάτου. Μετά άρχισε να αδειάζει τη βαλίτσα του σφυρίζοντας ευχαριστημένος, λες και η μάχη είχε επαναφέρει λίγη από την καλή του διάθεση.